

“Μάθετε ἀπὸ ἐμοῦ, εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι πρῶτος εἶμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ... Τοῦ Θείου δὲ τούτου παραγωγέματος ἢ ἐν τῷ φθαρτῷ κόσμῳ ἐνσάρκωσις ὑπῆρξεν ἢ ἀγαπητὴ ὑπαρξίς τοῦ Δημητρίου Θεοτόκη, πρῶτος, ἐλεήμων, ἀμνησίκακος, ἀπέριττος, ἀγαθώτατος! τοῦ μὲν γένους τὴν εὐκλειαν καὶ εὐγένειαν ἐν τοῖς παλμοῖς αὐτῆς ἐξεδήλου ἢ παρθενικῇ αὐτοῦ καρδίᾳ.— Ὅσον τὴν καταγωγὴν εὐγενῆς τόσον προσηγῆς καὶ ἀξιάστος,—ἐξ ὅσου κατήγγετο ἱστορικῷ καὶ ἐκλάμπρου οἴκου τόσον συμπαθέστατος καὶ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητότατος, — τοὺς μὲν φίλους ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἠγάπα, τοὺς δὲ συγγενεῖς καὶ οἰκείους ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ὑπάρξει περιέκλειε ἀποδεικνύων ὅτι καὶ ἐν τῷ προσκαίρῳ βίῃ πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ ἐν ἐνὶ ἀνθρωπίνῳ σώματι δύνανται γὰρ βιώσασαι.

Χαῖρε ψυχὴ ἀγλαόμορφε, ἐπὶ δὲ τοῦ ὕψους ἐν ᾧ περιέπτασαι ἐπίβλεψον πρὸς ἐμὲ καὶ εἶχου ἵνα συνανηθώμεν.

Ὁ σὸς

Στέφανος.

